

hvis der på grund af uoverensstemmelser ikke har været forbindelse mellem den unge og forældrene igennem længere tid, hvis der ikke kan opnås kontakt med forældrene, f.eks. hvis de er bortrejst eller forsvundet, eller hvis der er bestemt grunde til at tro, at forældrenes reaktion vil medføre, at kvinden vil lide alvorlig fysisk eller psykisk overlast.

Kl. 16.00

Jeg synes ikke, at ankenævnets praksis og antallet af sager indikerer, at samtykkekravet er et alvorligt problem for de unge kvinder. Jeg mener, at vi med de nuværende samtykkekrav og mulighederne for at fravige dem har fundet en god balance mellem hensynet til forældrenes beskyttelse af den unge pige og hensynet til hendes selvbestemmelsesret.

Regeringen kan derfor ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det er jo rigtigt, som justitsministeren anfører, at der er tale om ca. 74 sager. Men kan justitsministeren ikke give mig ret i, at for de 74 piger, det drejer sig om, som er gravide, men som ønsker at få abort, er det vigtigt, at man ikke forlænger tiden? Vil justitsministeren ikke give mig ret i, at tiden er en meget essentiel faktor i de her sager i modsætning til andre typer sager, hvor man har tiden for sig til netop at få lavet alle de her konfliktløsninger, få forældrene bragt sammen, eller hvad det nu kan være?

Lige præcis her er tidsfaktoren af så essentiel betydning, at det er afgørende, at man ikke laver nogle bureaukratiske tiltag, som gør diskussionen vanskeligere. Vil justitsministeren ikke give mig ret i, at tidsfaktoren er afgørende i de her sager?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jo, men jeg vil da gerne tilkendegive over for SF's ordfører, hr. Kamal Qureshi, at det sikkert er korrekt, at en tidsfaktor også spiller ind i forhold til den psykiske belastning, det er for kvinden. Men som jeg også sagde meget klart i besvarelsen af forslaget, er det jo altså også bare sådan, at der er ikke ret mange eksempler på det, som SF her problematiserer.

I 2001 er der overhovedet ikke behandlet en eneste sag om tilladelse til abort, hvor forældrene har nægtet at give deres samtykke. Og det skal man altså holde op imod alle de sager, hvor – om man så må sige – tingene går godt, hvor pi-

gen har behov for at have nogle forældre til at støtte sig, hvor man måske i første omgang synes, det er ubehageligt, at forældrene skal inddrages i beslutningen, men hvor det efterfølgende viser sig, at det er i alles interesse, at der er nogen til at støtte pigen, både før og efter at beslutningen er truffet.

Derfor mener jeg altså ikke, at det at det skal igennem yderligere en ankeinstans i sig selv er et argument for, at man skal ændre en praksis, som jeg synes er ganske velfungerende, og som jeg også mener tallene dokumenterer er meget velfungerende.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det virker, som om justitsministeren tager det som en given ting, at det at unge, som ikke er tvunget til at snakke med deres forældre, heller ikke vil snakke med deres forældre, og at det derfor er statens opgave at tvinge dem til at tale med deres forældre. Jeg mener nu, at hovedparten af de unge vil bruge deres forældre som naturlige sparringspartnere.

Det, jeg gerne vil spørge justitsministeren om, er: Kan justitsministeren bekræfte, at med den nuværende lovgivning er der ingen sikkerhed for, selv om forældrene har givet deres samtykke, at de så rent faktisk også er der for at støtte de unge? Hvilken sikkerhed har vi for, at de forældre, der giver deres samtykke, rent faktisk bakker op om de unge, og at de ikke bare stadig væk ender med at stå alene med det?

Det forslag, som SF fremsætter, går netop ud på at få styrket opbakningen til de unge, få styrket rådgivningen og få sat ressourcer af til, at også forældrene bliver inddraget i beslutningen.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jamen der er jo ingen her i Folketinget, der kan afgive nogen som helst form for løfter eller pålæg om, at alle forældre skal opføre sig ansvarligt og støtte børnene i et og alt, men vi kan da medvirke til, at forældrene er sig deres ansvar bevidst.

Også når vi har holdningsprægede debatter her i Folketingssalen, er der ofte en tendens til måske at sætte mere fokus på behandlersiden, og at det er spørgsmål om flere offentlige midler til dette eller hint: psykologhjælp, socialmedarbejdere, eller hvad ved jeg.

Det korte af det lange er jo, at det at sætte et barn i verden, det at have børn er et utrolig stort